

Millerka

Krásny zimný deň, sneh vŕzga pod nohami, krajina ticho spí spokojným zimným spánkom. V pozadí sa mieša cvakanie vinohradníckych nožníc s vravou bláznov, ktorí sa odhodlali ostrihať ešte ďalšie riadky na vinohrade s poetickým menom Široké. Z času na čas zaznie otázka: „Dobre to strihám?“ Odpoveď je jasná: „Ak nie je z čoho strihať, tak to strihni na hlavu!“ Miestami vypukne smiech doprevádzaný hromžením kvôli zamotaným výhonkom, či lekcii uštedrenej ostňami divých černíc. „Zráťajte aj poškodené stĺpiky!“, zaznie niekoho hlas v pozadí. „Máme veľké nožnice?“, podobné žiadosti lietajú vzduchom pomedzi zablúdené snehové vločky, ktoré nám dávajú jasne najavo, že zima ešte neskončila. Po krátkej čajovej prestávke, je zrejmé, že strihanie ešte neskončilo, ale „Dáme to!“ zaznie povzbudzujúci pokrik. A tak po pár týždňoch cvakania a diskusiách, typu „Čo je to vlastne za odrodu?“ zostáva za partičkou, ktorá sa zhodla na spoločnom mene Via Vitis - Vajnorský vinohradnícky spolok, utešená kôpka ostrihaných výhonkov starého viniča. Práca to bola ťažká, ale čaká ich ešte toho oveľa viac.

Krajina sa zamkla a ľudia sa učia trpkému významu slova "Lockdown". Jediná možnosť úniku a vyvetrania hlavy je príroda. Na výzvu záchrany a obnovy prostredia sa pomaly hlásia „zamknutí“ dobrovoľníci, hľadajúci únik do prírody. Plastové „Himalájske vlajočky“, pozostatky z viazania viniča z minulých rokov sa strácajú v hladných ústach odpadových vriec. Popri tejto ľahkej činnosti, prichádza dodávka s vykšeftovanými betónovými stĺpkami z Jura. Aj drôtenka sa našla, hrdzavo schúlená v pivniciach, či šopách, čakajúca na naplnenie svojho osudu. Bartel funguje výborne, pár fliaš vína z minulého roku sa stáva bežným platidlom pri zháňaní materiálu. Aspoň sa overila teória recyklácie a využitie už nepotrebných vecí, ktoré by skončili na skládke. Šesť plných vriec plastu začína svoj nový život niekde v recyklačných zariadeniach.

Vinohrad sa pomaly prebúdz a je čas prvého postreku. Obchod išiel dobre, predalo sa všetko minuloročné víno aj s dobrovoľným príspevkom. Ľudia sú štedrý a naďalej pomáhajú prácou, či finančne. Krásne východy slnka pri rannom postrekovaní, či západ slnka po kľčovaní náletových drevín je odmenou zanietených vinohradníkov. Zelená farba láka tráviť svoj čas čoraz častejšie vo vinohrade. Súperenie so srnkami je ďalšou výzvou, ktorá je ukončená elektrickým ohradníkom.

Dni sú už dlhé a teplé, vinohrad je zelený, chránený bio postrekmi a stáva sa druhým domovom dobrodruhov zo spolku. Zatiaľ, čo skupinka architektov buduje nové útočisko „Vinohradnícku budú“ z okolitého materiálu prichádza čas na predstavenie vykonanej práce. Prichádza svätý Urban a s pomocou božích služobníkov sa stáva patrónom zachráneného vinohradu. V jarnom ovzduší sa mieša dobrá nálada, s ľudovými pesničkami, opernými áriami a kultúrny život sa vlieva medzi riadky vinohradu ako vína miestnych vinohradníkov do pohárov prvých návštevníkov komunitného vinohradu. Zelené práce, kosenie a znovu kosenie sa stávajú denným chlebičkom, prerušovaným občasným veselím na prezentáciách, či kultúrnych podujatiach. Výzvy poletujúce internetovými diaľnicami lákajú pomocníkov a patrónov, cyklistov oslovuje „Vinohradnícky fajsbúk“ priamo vo vinohrade.

Letný slnovrat oznamuje čas bilancovania, posledné zelené práce, a netrpezlivé sledovanie stupnice refraktometra. „Je to tam, dvadsaťjedna a pól!“ cukornatosť výborná, množstvo síce mizivé, ale predsa len plný príviesny vozík. Strapce miznúce v mlynkoodstopkovači potvrdili záverečné práce vo vinohrade a začiatok pivničných prác. Najviac jej však budú mať ušľachtilé kvasinky. Po niekoľkých týždňoch čakania, bublotania kvasných uzáverov a krste mladých vín na Vajnorskom poľnohospodárskom družstve, prišiel čas ochutnať výsledok tvrdej práce nadšencov.

„Millerka, iskrivá, voňavá, tá naša Vajnorská ze Širokého!“ zhodli sme sa všetci.